

LA GUERRA DE SUCCESSIÓ

(acabament)

trar a Madrid; dues vegades van haver de sortir-ne, la primera per a ésser desfets a la batalla d'Almansa, i la segona, per a ésser vençuts a Brihuega i Villaviciosa, amb la consegüent ofensiva cap a la frontera catalana i dins Catalunya.

I quan ja la seva situació era ben precària, la mort de l'emperador Josep I, que no tenia successió, va venir a enfonsar definitivament les probabilitats de salvació de Catalunya. L'arxiduc Carles, germà de Josep, no sols obtenia els Estats de la corona d'Austria, sinó també aviat, la corona imperial.

Anglaterra i Holanda, ja no tenien l'interès d'abans en la lluita: l'Imperi de Carles V, refet en la persona de Carles VI, no els interessava pas més que l'entronització dels Borbons alhora a França i Espanya. I les potències bel·ligerants negacion la pau, defensant cadascuna els seus interessos i les seves ambicions.

El 13 de juliol de 1713, data del signat a Utrecht, Catalunya restava sola enfront les tropes de Felip V. L'assalt general tingué lloc l'onze de setembre de 1714. Començà amb una sèrie d'atacs als baluards de la ciutat de Barcelona que minaren lentament la solidesa de les seves defenses, febrilment reparades i cada més precàriament controlades per les forces catalanes, a les ordres del conseller en cap, Rafael Casanova, ferit en el darrer assalt dels borbònics. La ciutat hagué de capitular, fet que significà la fi de la nació catalana, l'abolició de les constitucions del Principat i el sotmetiment de Catalunya als esquemes rígids centralistes i autoritaris de la monarquia de Felip V.